

[Merete Bjørn Hanssen.]

problemerne i såvel det, ministeren kalder kompetencefordelingen, som administrative og økonomiske anliggender.

Jeg har personlig den opfattelse, at alt i den teknologiske udvikling peger mod et sammenbrud for en monopolpolitik, der kunne være rigtig ud fra sin tids tekniske forudsætninger, og mit parti har den opfattelse, at det er nødvendigt, at disse perspektiver, der vil være virkelighed blandt os om senest 10 år, kræver en debat på politisk plan, både internationalt igennem FN og nationalt igennem folketinget. Den debat, der skal og må føres også i tinget om Danmarks radio, vil herved komme ind i en meningsfuld sammenhæng. Det hindrer ikke, at vi løser de problemer, vi har, så længe monopollet hersker.

Til sammenhængen hører efter mit partis opfattelse også spørgsmålet om radio-TV-dækningen i den del af Danmark, der hedder Grønland. Vi har her et principielt ønske om at få de grønlandske radio-TV-problemer ind i den kulturpolitiske sammenhæng og dermed ind på prioriteringslisten for den samlede radio-TV-udvikling her i landet.

Ministeren nævner i sin redegørelse til tinget, at i det omfang befolkningen interesserer sig for de kulturelle aktiviteter, i samme omfang vil de kulturpolitiske opgaver få en stærkere placering på statsbudgettet, og hvad der måske er vigtigere: befolkningen vil selv påtage sig økonomiske ofre for det, der så ville indgå som noget nødvendigt i deres samlede behov. Man skulle antage, siger ministeren, at den økonomiske vækst, der på længere sigt stilles os i udsigt, skulle føre til, at begge dele skete. Disse sætninger må understreges, også fordi det allerede i dag er en realitet — men måske er den for overset — i vor kulturelle situation, at en væsentlig del af kulturlivet bæres aktivitetsmæssigt og økonomisk uden offentlig støtte af store befolkningskredse, som derigennem tilfredsstiller deres behov for at være aktivt kulturskabende. Vi får i den kommende tid i stigende grad materiale til rådighed bl. a. igennem den forskning, der sker med Nordisk Kulturfonds støtte, og gennem kultursociologien, materiale, der kan hjælpe med at vise os, hvor de behov ligger, som befolkningen føler for kulturelle aktiviteter. Jeg kan næppe forestille mig, at kultur-

politikken kan undvære dette vigtige udgangspunkt for beslutninger om, hvordan en alsidig kulturpolitik ønskes praktiseret for at skabe den bedst mulige baggrund for det enkelte menneskes udvikling.

Men jeg savner en aktiv brug af dette allerede betydelige materiale i den store kulturpolitiske betænkning. Vi kan ikke fortsat måle befolkningens kulturelle aktivitet på besøgstal, der måske mere skyldes, at institutionernes åbningstider er ude af takt med den erhvervsmæssigt aktive befolknings muligheder for at komme, end det skyldes mangel på interesse. Vi kan heller ikke måle kulturinstitutionernes samlede betydning for nationen alene på besøgstal, dertil er kultürens veje for mangfoldige og uransagelige.

Ser vi samlet på det, som ministeren kalder kulturel aktivitet, er den for nogle af aktivitetens deltagere et spørgsmål om arbejde, for andre et spørgsmål om fritid fra andet arbejde. Ønsker vi en høj kulturel aktivitet, får vi den kun ved, at vi i fællesskab sikrer, at der er udfoldelsesmuligheder for begge parter.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for den kulturpolitiske betænkning. Jeg håber, ministeren har glædet sig over, at det store arbejde har fået så mange rosende anmeldelser. De få, der har kritiseret, at der findes så mange spørgsmålstejn i betænkningen, kan jeg ikke være enig med. Jeg mener netop, det er en fordel, at der spørges, om de enkelte sager skal ordnes sådan eller sådan, så der, inden afgørelsen træffes, kan komme en debat i gang. Da der er en mangfoldighed af opgaver og alle ikke kan løses på én gang, vil debatten også kunne dreje sig om, i hvilken rækkefølge opgaverne skal løses.

Som hovedtræk i målsætningen for vor kulturpolitik nævnedes ministeren i tirsdags særlig to ting: forbedring af mulighederne for medleven og engagement for den enkelte og imødekommelse af kravene om medbestemmelse.

I betænkningen gives en redegørelse for de enkelte kunstneriske uddannelser. Alle skoler har en tendens til at arbejde konservativt. Det er sandsynligt, at visse grundlæggende dele af uddannelserne må ligge uændret fast, men jeg tror, at både den